

Resebrev - september 2011. Lake Michigan, Chicago och floder igen!

Piren i Frankfort i sydlig vind

Längs Michigans östra strand ligger samhällena med ca 30 Nm avstånd. Den sträckan var vad de gamla fraktskutorna seglade på en dag förr. Det är ofta stilla på nätterna så de stannade alltid till kvällen och allt eftersom växte dessa samhällen fram. I själva Lake Michigan ankrar man inte då kusten är utsatt i den förhärskande sydvästliga vinden. Istället går man in en bit, ibland bara bakom en pir och måste då ligga i marina, men ofta öppnar sig en mindre sjö innanför en kanal bakom pirar och vi kan hitta skyddade ankarplatser. Frankfort var en sådan plats, där vi stannade ett par dagar i väntan på att vinden skulle vända.

En trevlig sak med vår väntan var att nu träffade vi "loopers" igen. Nästan alla går upp genom Lake Ontario och via Trent Severn Canal i Kanada men djupet i den kanalen, och dess slussar, är bara 6 fot vilket är vårt djupgående. För oss var det alltså inget alternativ så när vi seglade via Lake Erie, Lake St. Clair och Lake Huron var de som vi startade loopen med mycket snabbare. Dessutom har de av någon oförklarlig anledning haft bråttom så många har redan startat färden söderut från Chicago. Varför vet vi inte, man kan ju inte gå ut i Mexikanska Gulfen förrän orkansäsongen är över så det är gott om tid.

Nu visade det sig att alla har inte så bråttom. Plötsligt var vi sex loopare i hamnen i Frankfort och tre av oss var seglare! När vinden vred mot nord gick vi segelbåtar ut tillsammans och fick en härlig slörsegling i strålande sol ner till Ludington. Tidig avgång så vi testade vårt numera dagliga fys-pass under segling, funkade sådär.

Ryggövningar på en rullande båt är inte lätt!

Vårt mål var Muskegon, där vi fått låna en båtplats av en av dessa snälla jänkare vi mött på vägen. En lite större stad så hit hade vi beställt lite grejer. Det visade sig snart att de andra båtarna hade samma mål för i Muskegon fanns Jim, som samordnar transporten av master ner till Mobile, och plötsligt var vi fyra seglande loopare.

På en av våra cykelturer såg vi skandinaviska flaggor. Vi kikade förstås men blev inte klokare förrän vi vände oss om. Det stod Viking på huset och Välkommen på dörren. Vi ringde förstås på och hamnade hos organisationen Independent Order of Viking med loger över delar av Amerika. Detta var nummer 57, som hette Linné, och man hade 450 medlemmar. Alltså en organisation och samlingsplats för skandinavien-ättlingar! Vi blev inbjudna på en öl, icke medlemmar får absolut inte handla i baren, och fick lite historia i oss. Flera hade svensklingande namn men i övrigt var det nog ganska länge sedan man hade kontakt med sina rötter.

För oss blev detta några lugna dagar som ägnades åt båtunderhåll, något som verkligen behövdes! Nästan sedan vi lämnade Trinidad i vintras har vi haft högt tempo och inte haft tid att stanna upp för annat än sådant vi vill se och uppleva. På sista tiden har det blivit någon dag stilla då och då och vi har äntligen kunnat börja ta tag i saker.

Skymning över Muskegon

Vi har bland annat försökt få en ny trampa till kaptens cykel, då denna lossnar, men West Marine är ju en båttillbehörsaffär och ingen cykelaffär så det har varit helt omöjligt. Istället fick han en helt ny cykel!

Tillsammans med Another Dawn gjorde vi en nattsegling tvärs över Lake Michigan till Waukegan, norr om Chicago, och Larsen Marine. Här blev vi liggande i några dagar för att masta av och göra om seaQwest till motorbåt inför kommande floder och kanaler. När vi lämnade Muskegon mötte vi en armada av mindre båtar som hade fiskat. Mycket populärt! Man fångar en sorts lax och forell och just nu är de på väg upp i floderna för att leka. Vi har testat, smaken är ok men inget för oss som är vana vid fisk från havet.

Vi mötte 100-tals småbåtar som hade fiskat

Vid vår ankomst till Waukegan pågick en båtmässa hos Larsen Marine och plötsligt såg vi en stor svensk flagga uppe i en mast. Vi gick dit och det visade sig vara en Arcona-båt. Svensktillverkad! Mäklaren var även han svensk men hade bott här sedan 1965. Kul att våra fina båtar visas upp så här!

Nästa morgon ringde telefonen redan 07.30. Det var vänner vi mött på Trinidad, som bor här, som ville välkomna oss med att bjuda på frukost. Brunsch på pannkakshus var inte fel! Och så roligt att träffas igen. Vi är ju mest vana att skiljas åt så att få privilegiet att träffa vänner igen är inget som hör till vardagen. Dessutom körde de oss till en stor supermarket så vi kunde fylla på våra förråd. Perfekt när man har bil.

Vi är nu fem segelbåtar som tillsammans skickar våra master ner till Mobile. Något vi hade hört skulle vara väldigt dyrt men så här tillsammans kostar det ca 4 000 SEK per båt. Då slipper man köpa material till en ställning och framförallt oron över att ha masten stickandes ut både framåt och bakåt i slussar och marinor. Det var inga problem i lilla Erie kanal men nu skall vi bland annat ut på Mississippi River och det dröjer ca 2,5 månad innan någon mast skall upp igen. Vi passade på att göra en ordentlig översyn av alla riggens delar, det är ju över tre år sedan allting plockades ner.

seaQwest 's mast lyfts rakt upp av stor kran

Vår sista färd på de stora sjöarna blev för motor ner till Chicago. Tyvärr en grå, kall och regnig dag så de mäktiga vyerna med en häftig skyline som vi väntade oss blev lite suddiga.

Nästa dag blev desto soligare så vi gav oss direkt ut på våra cyklar och följde The Loop, den luftburna tunnelbanelinjen. Arkitekturtrundan kallas det. Chicago är omtalat för sin arkitektur då stora delar av staden brann ner 1871.

Återuppbyggnaden lockade till sig många unga arkitekter och här utvecklades en egen form inom modern arkitektur. Detta är Amerikas tredje största stad men precis som hemma i Göteborg finns ett greppbart centrum som inte är så stort.

Här finns bland annat världens äldsta "skyskrapa", The Rockery, uppförd 1888. En bastant stenbyggnad som inuti bärs upp av stålkonstruktioner. Med sina tolv våningar var den på sin tid enormt hög, 55 meter närmare bestämt. Något senare, 1895, byggdes Reliance Building av stålbjälkar och med mycket glas. Denna byggnad har sedan stått modell för världens alla skrapor. Spektakulära köpcentra, häftiga hotell, pampiga kontorshus och spännande bostäder, allt finns här.

Från gammalt till nytt! The Rockery, Reliance Building och nyaste tillskottet Trump Tower, färdigt 2009

Dagen avslutades på Willis (f.d. Sears) Tower som är Amerikas högsta byggnad och som länge var världens högsta. Uppförd redan 1973. Sears var världens största postorderföretag med ca 350 000 anställda spridda på ett antal ställen.

Ledningen beslöt att låta uppföra en byggnad där alla kunde samlas och arbeta tillsammans och skyskrapan är ett resultat av de teorier man räknade fram att man behövde.

En fantastisk vy mötte oss. Kall, klar luft gav milsvid utsikt till både sydändan och östra stranden av Lake Michigan. Och över Chicagos alla byggnader! Man har byggt på små glasburar som hänger fritt utanför byggnaden så att man kan gå ut och kika ner på folklivet 103 våningar nedanför, en mäktig känsla!

Staden låg bokstavligen för våra fötter och utsikten var slående från Willis Tower

Dessa två riktigt kalla dagar, med en temperatur på 13-14 grader mitt på dagen visade sig senare varit det kallaste på 81 år för årstiden! Känns som vi gång på gång lyckas pricka in dessa extrema väderfenomen.

I Millennium Park finns ett av Chicagos populäraste fotoobjekt, skulpturen Cloud Gate, allmänt kallad "The Bean". 100 ton rostfritt stål där omvärlden kan spegla sig, läckert! Byggt 2004-2006 och har snabbt blivit en stor attraktion för både bofasta och turister. Att stå mitt under den och se alla speglingarna är riktigt häftigt.

Det blev också tid för shopping och museibesök.

Vi valde Museum of Contemporary Art som visar innovativ konst från vår tid. En del är fint men en del är lite för abstrakt för vår smak. Däremot hade de en trevlig shop där det såldes lite udda och designade kul prylar. Bland annat fanns det grejer från Saga form och Designhuset i Stockholm!

Och blues! Är man i födelsestaden för blues så måste man ju bara besöka en av dessa omtalade klubbar så fredagskvällen bokades på Kingston Mines. Två lokaler, två scener och två band som hela tiden avlöste varandra. Och vilken musik! På den ena scenen stod Joanna Connor som med sitt band lirade tung rockblues. Hon var helt otrolig på gitarr! På den andra scenen ett band från Saint Louis med en frontfigur som var en fena på munspel.

En härlig kväll tillsammans med våra New Yorkvänner Al & Dawn, från båten Another Dawn, med mycket rytm, dans och hög stämning!

Våra Chigacovänner Jim och Karen bjöd oss på en heldag. Först lyckades de ordna en plats åt oss i den överfulla marinan och vi slapp äntligen den helt otroligt rullande platsen vid en boj utanför. Tillsammans strosade vi längs paradgatan Magnificent Mile och vi fick både utpekade byggnader för oss och lite om dess historia. Karen är uppväxt mitt i stan så detta är hennes hemmaplan. Längst upp på gatan ligger John Hancock Center, också ett av de högsta husen i världen och Chicagobornas favorit, då den ligger i frontlinjen vid vattnet.

John Hancock Center

Ligger vid waterfront och ger fin utsikt

En snabb hiss tog oss upp till observationsdäck på 93:e våningen och ännu en gång hade vi valt en dag med strålande sol och klart väder. Magnifikt! Strax efter 14.00 var vi klara och skulle ta lunch. Då gick brandlarmet i skyskrapan! Larmet tjöt, röda helikoptrar surrade runt oss och rykten om evakuering startade. Lite senare fick vi veta att vi inte behövde utrymma och så småningom kunde Karen läsa på nyheterna i sin iPhone att det varit en brand på 75:e våningen! Nervöst var det och informationen på plats var inte överdriven precis. En härlig måltid på trendiga The Grill vid 16.30 var nog den senaste lunch vi ätit!

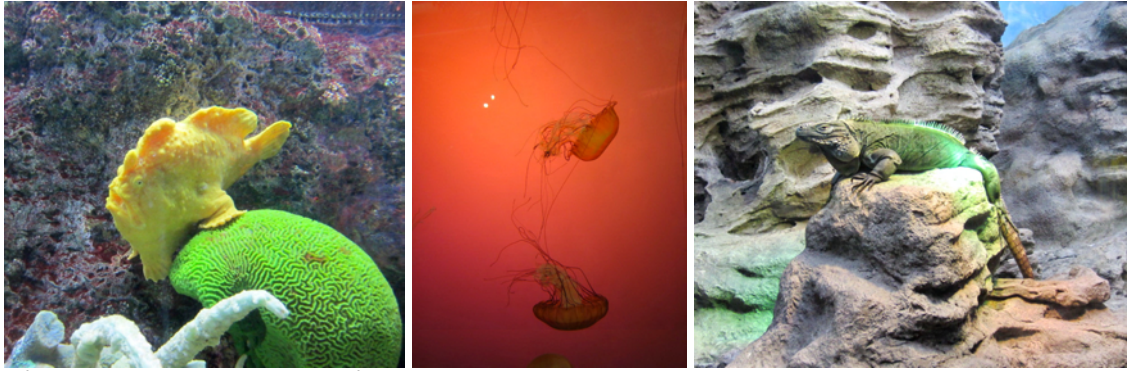
Ett annat måste är att testa Chicago-pizza, eller deep-dish pizza som det heter här.

Ser mer ut som en paj med lite tjockare botten och höga kanter. Gino's East var först med dessa pizzor och är fortfarande populärast. Vi har också besökt en av stadens fyra popcornaffärer där vi bland annat testade cheesecorn, mums för en ostälskare som jag.

Cheesecorn, ny smak för oss

Sista dagen ägnades åt Shedd Aquarium, en jätteanläggning som öppnades redan 1930. Här visas djuren och livet under vattnet från alla världens håll. Kul var att vi nu kände igen en del från vår resa, som till exempel fiskarna i Amazonas och invånarna på Karibiens korallrev. Delfiner, som höll show förstås, färgglada grodor, fiskar i alla dess former, sköldpaddor, koraller, hajar, sjölejon och fascinerande rockor. Och vår nya favorit, den vita belugavalen. Eller vitval som det heter på svenska. En ljuvlig varelse!

Några av de varelser vi träffade på Shedd Aquarium

Vi hann också med att kika lite på Navy Pier som är rena turistfällan med sina båtturer, åkattraktioner, restauranger och souvenirbutiker. En över 1 000 meter lång pir som byggdes 1916, och då förstas var världens största. En av tänkta fem men den enda som byggdes. Ursprungligen avsedd för fraktrafiken men blev under världskrigen omgjord för flottans skepp och fick under 1990-talet sitt nuvarande utseende efter många års förfall.

Vårt Chicagoäventyr avslutades med ett kvällsbesök vid Buckingham Fountain där man varje timme kör musik- och ljusspel till fontänens strålar. Fontänen uppfördes redan 1927 och är en av de största i världen. Och visst var det vackert men kommer inte i närheten av sin like, Font Màgica i Barcelona. De är nästan samtida, Màgica byggdes 1929 och är oerhört pampig men framförallt kör de sin ljud- och ljusshow synkade till vattnet.

En annan arkitekturrunda man kan göra i Chicago är att åka en båttur längs Chicago River. Något vi inte gjorde utan istället tog vi den vägen när vi lämnade staden. En häftig känsla att med seaQwest gå under alla dessa låga broar, den lägsta bara 17 fot, hukandes under stadens alla skysrapor. Alla kan inte ta denna vägen utan det finns en sydligare kanal men alla måste klara höjden 19 fot för att kunna gå söderut. Efter fem intensiva turistdagar var det för oss helt rätt att ta farväl av staden genom att glida fram genom downtown och ta en sista titt på dessa vackra byggnader i ett härligt morgonljus, just när dimman lättade från de översta våningarna.

Morgondimman lättar över Chicago

På Chicago River genom downtown var häftigt!

Ganska snart startade ett nytt liv. På kanalerna mötte vi robusta bogserbåtar som puttade pråmar framför sig. Ibland många. Både på både längden och bredden. Ibland kunde vi slussa tillsammans och ibland inte. Det gör att man får ta dagen som den kommer och inte planera för mycket. Vi såg också en och annan hjulångare. Dessa var tidigare kasinon men en lagändring för några år sedan har gjort att man idag byggt kasinon på pråmar som ligger stilla. Det räcker att man befinner sig på vattnet. Många hjulångare pensionerades då men några finns kvar och gör turer på floderna.

En av de mindre vi mötte, endast en i bredd

Vi slussar utanpå en dubbelpråm

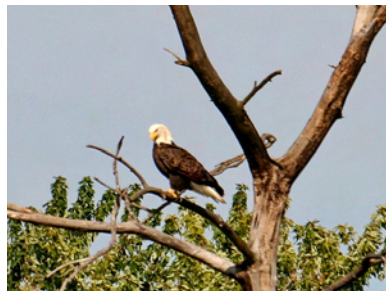
Ett problem man fått är den asiatiska karpn, som tagit sig upp i systemet tillsammans med alla frakter. Den hotar nu The Great Lakes och man försöker stoppa den. En del vill stänga av Illinois River men till och börja med har man byggt en elektrisk barriär som skall hålla dem borta. Längs floden har karpjakt utvecklats till en stor sport. Det är förbjudet att använda gevär till sjöss så man skjuter med armborst och speciella båtar tas fram.

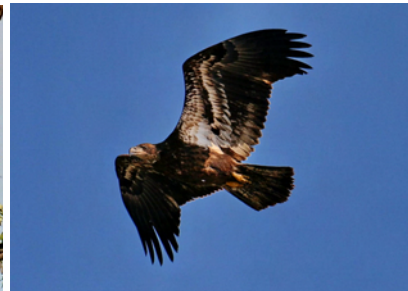
Runt oss är det fortfarande grönt men höstfärgerna gör sig allt mer påmind. Nätterna är kalla och när vindarna blir nordliga är luften iskall. En del regndagar men oftast soligt och då når temperaturen upp till 25 grader. Vi ser mycket fåglar, en del nya för oss. Vit igrett, blå häger, pelikaner, gamar, hökar och förstas bald eagle, själva symbolen för Amerika. Bald betyder i detta sammanhang inte skallig, utan avser den äldre betydelsen "vithuvad". Det karakteristiska vita huvudet får örnen först som vuxen, under det första levnadsåret är hela fågelns grå-brun-svart. Mäktiga fåglar som stolt vakar över sina revir. Som vuxen mäter örnen upp till 2 meter mellan vingspetsarna och kan väga upp mot 7 kg.

Vita pelikaner

Vuxen Bald Eagle...

..och en ungtupp

Vårt största problem är vattennivån. För närvarande är den ett par fot lägre än normalt, vilket kan ändras snabbt. Det gör i alla fall att vi inte kommer in där vi tänkt oss. Många marinor och free docks är grunda, något vi fick erfara en dag.

Vårt mål var Ottawa men då en av våra kompisbåtar gått på grund ordentligt dagen innan vid försök att gå in till free docken var det inget för oss. Hans djup är 5,5 fot mot våra 6.

Däremot hade två båtar intygat att vid inloppet till marinan var det dryga 6 fot. Vi hade gått långt och var sena och äntligen framme. Duns! Back, duns, fram igen, duns! Inte en chans för oss att komma in. Marinan bekräftade dessutom att djupet vid bryggan bara var 5,7 fot.

Bakom oss fanns inget annat än en sluss. Framför oss fanns en ankring innan nästa sluss. Ibland har nöden ingen lag. Det blev att fortsätta ytterligare 4 Nm och smyga in och ankra i mörker. Något vi inte alls gillar. Allt gick dock bra och vi vaknade upp till häftiga limestensklippor vid en naturpark.

I Peoria fanns det kommunala bryggor mitt i stan med tillräckligt djup för oss. Egentligen var de avsedda för kortare stopp dagtid men så här under lågsäsong var det ok att stanna över natt. En betalautomat fanns uppsatt, man skall betala per timme, men den har varit sönder i flera år. Här låg också Pinta och Niña, kopior av fartygen som seglade med Columbus. Bygda i Brasilien för inspelning av filmen "1492". Nu visas de upp för allmänheten och vi träffar på dem då och då längs kanalen.

seaQwest tillsammans med Pinta och Niña

Strax intill låg Joe's Crab Shack, en restaurang som bara serverar skaldjur som flygits in från ostkusten. Varje gäst förses med hakklapp, nödvändiga bestick, en hushållsrulle och en våtservett. Maten serveras i låga aluminiumspänner. Inga finesser, bara goda skaldjur!

Vet inte om jag kan förmedla känslan men ofta slås vi av vilken brokig men homogen samling människor vi seglare är. Här finns folk från alla samhällsklasser och med många olika bakgrunder men i vårt nuvarande liv möts vi på samma villkor. Vi har gemensamt att vi alla tagit steget ut i det okända och lämnat familj och annat bakom oss. Varje möte skapar diskussioner som är otroligt lärorika. Vi anses oerhört erfarna som seglare då vi har korsat Atlanten medan vi gärna lyssnar på andras öden och tyck. Man känner verkligen att man är en världsmedborgare och hur litet vårt klot är. Dessutom finns en oskriven regel som säger att seglare alltid hjälper varandra. Med tips, reservdelar, reparationer eller vad det nu kan vara.

Vi befinner oss verkligen ”in the middle of nowhere”. Då marinorna inte kan ta emot oss är vi nu hänvisade till att ankra. Men även de flesta av de kända ankarplatserna är för grunda så urvalet är minst sagt begränsat. En dag slutade Internet att fungera för oss och vid koll via telefon visade det sig att täckningen inte når hit ut i obygd. Tyvärr kommer det att fortsätta så medan vi är kvar på Illinois River. Helt otroligt, har inte hänt sedan vi kom till USA i april i år. Jo, vi överlever säkert, det har många gjort före oss, men retligt är det.

I Grafton hägrade Internet, tvättmaskin, supermarket och båtillbehörsaffär. Det är en del som inte blivit gjort på ett tag så vi ligger lite efter. Umgänge förstås. Vi är nu fem segelbåtar som gått tillsammans; tre amerikanska, en kanadensisk och vi. Och utflykt till St. Louis! En storstad som sägs ha USA:s bästa ”ribs”, bra bluesmusik och dessutom finns ju Gateway Arch. Mer om det nästa månad.

Heléne @ seaQwest

Ibland får man lite udda upplevelser. Shedd Aquarium.